

[John Haaber.]

frihed til at udtale sig om alle kirkelige spørgsmål; har det ikke været muligt for dem at drage de økonomiske konsekvenser heraf.

Hvis det skal blive muligt for folkekirken at give stikordet til menighedens liv i hverdag, på arbejdsplads, i skole, i fritid osv., må rammerne for bl. a. menighedsrådets virksomhed udvides betydeligt. Målet for en lovgivning på dette område må derfor være at give mulighed for større lokalt selvstyre, uden at folkekirken som ramme omkring den danske menighed svækkes.

Der har været en god tradition for, at lovgivning på dette område er frihedslovgivning. Venstre finder, at tiden er inde til at følge denne frihedslovgivning op.

Det er ikke lovgivernes opgave at pege på bestemte løsninger eller at autorisere bestemte former og udtryk for kirkens liv. Alle væsentlige nybrud i den danske kirke er vokset frem i menigheden. Det er hensigten med denne lovgivning at skabe en så bred ramme omkring kirkens liv, at dette folkelige arbejde kan komme til udtryk.

Det private og frivillige arbejde, som hidtil har været gjort som noget særdeles værdifuldt, tænkes ikke overflødiggjort. Tværtimod er det mit indtryk, at de fleste menighedsråd vil benytte lejligheden til at opmuntre og støtte dette arbejde og vil tilskynde til nye initiativer. Når det er menighedsrådslovgivningen, der tages op til revision, er årsagen den, at det gennem disse råd vil være muligt at sikre bredden og åbenheden i den danske kirke. Valg til menighedsråd hviler netop på det princip, at folkekirken skal være åben og ikke en kirke for en lille gruppe eller klike. Når venstre også foreslår nogle enkelte strukturelle ændringer af folkekirken, hænger det netop sammen med ønsket om at styrke demokratiet i kirken, i det nære samfund. Sognefællesskabet er stort set det eneste, der er bevaret funktionsdygtigt i det nære samfund.

Der er ingen tvivl om, at et meget stort flertal i befolkningen ønsker at bevare denne funktion. Den lovgivning, som forhåbentlig følger af dette beslutningsforslag, vil give mere frihed, mere ansvar, mere myndighed til det nære samfund og dermed også gøre det mere meningsfyldt at tage del i menighedsrådets arbejde. Det vil heller ikke være urimeligt at antage, at dette vil skabe øget interesse omkring valg til menighedsråd. Det er tankerne, der lig-

ger bag forslagene om ændring af provstiuvalg til provstisamråd og oprettelsen af det nye stiftsråd.

Når venstre foreslår, at placeringen af de faste præstestillinger m. v. overlades til dette råd, er det, fordi vi mener, at stillingtagen til, om sogne bør nedlægges, eller hvorledes man i fremtiden skal betjene mindre sogne, bedst kan afgøres i det lokale samfund. I storbyerne er problemerne af en anden karakter, men det er venstres opfattelse, at netop storbyens menighedsråd aktivt bør være med i løsningen af den problematik, der knytter sig til de meget store sogne eller city-sognene.

Det afgørende sigte med dette forslag er at give de lokale menighedsråd den afgørende indflydelse på løsningen af netop de problemer, som kirken og menigheden stilles over for i dag.

Den første sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til folketingsbeslutning angående folketingets ombudsmands beretning for året 1975.

(Beslutningsforslag nr. B 17. Fremsat 28/10 1976 i betænkning fra retsudvalget).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Forslagets tekst og spørgsmålet om dets overgang til anden (sidste) behandling sattes til forhandling under ét.

Gudme (RV):

På udvalgsflertallets vegne, dvs. hele udvalget bortset fra fremskridtspartiets medlemmer, kan jeg anbefale, at folketinget tager ombudsmandens beretning for 1975 til efterretning.

Hermed sluttede forhandlingen.

Forslagets tekst og dets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om statsanstalten for livsforsikring.

(Lovforslag nr. L 76. Fremsat 19/10 76).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Robert Pedersen (S):

Jeg kan anbefale forslaget for socialdemokratiet, venstre, konservative og socialistisk folkeparti og vil blot bede ministeren om at besvare ét spørgsmål, nemlig om der sker nogen konkurrencemæssig forandring i forhold til de øvrige forsikringsselskaber. Hvis det bliver besvaret tilfredsstillende, ønsker vi ikke udvalgsarbejde.

Kaj Hansen (DKP):

Kommunisterne kan også anbefale lovforslagets gennemførelse. Det er en ganske rimelig regulering, som her foreslås.

Glensgård (FP):

Fremskridtspartiet vil gerne se nærmere på forslaget i udvalget. Vi ønsker altså modsat socialdemokratiet en udvalgsbehandling, hvor vi har en lang række tekniske spørgsmål at stille ministeren.

Finansministeren (Heinesen):

Jeg vil gerne takke ordførerne for den velvillige behandling af forslaget.

Uanset, at jeg nu forstår, at der på hr. Glensgårds foranledning skal være udvalgsarbejde om denne meget enkle sag, skal jeg gerne svare på det spørgsmål, hr. Robert Pedersen har stillet. Der sker ikke ved disse forhøjelser nogen som helst forvridning i forhold til de private forsikringsselskaber. For de private selskaber er det sådan, at der ikke er fastsat noget maksimumbeløb. Den eneste begrænsning er her mulighederne for og prisen på genforsikring, sammenholdt med de af forsikringsrådet stillede krav med hensyn til, hvor stor en egenrisiko et forsikringsselskab i disse tilfælde må påtage sig. Jeg kan sige, at det er bekendt for forsikringsrådet, at der i en række tilfælde er tegnet forsikringer, som statsanstalten ikke kunne have tegnet selv med den nu foreslåede lovændring. Der er efter min bedste bedømmelse intet kontroversielt i forhold til de private forsikringsselskaber i dette forslag.

Ingomar Petersen (RV):

Vort partis ordfører, fru Aase Olesen, kan desværre ikke være til stede, men jeg kan på mit partis vegne give tilslutning til lovforslaget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til erhvervsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om særlig indkomstskat m. v. (Ophævelse af grundværdibetingelsen for fritagelse for parcelhuse m. v.) [af Kirsten Jacobsen m. fl.]

(Lovforslag nr. L 63. Fremsat 14/10 76).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ministeren for skatter og afgifter (Svend Jakobsen):

Forslaget går ud på at ophæve den absolutte betingelse for ejerboligers fritagelse for særlig indkomstskat, at grundværdien ved den sidste vurdering forud for afståelsen skal være mindre end 50 pct. af ejendomsværdien.

I bemærkningerne til forslaget giver forslagsstillerne udtryk for, at det er nødvendigt at ophæve denne regel, da man ellers ved 16. alm. vurdering vil komme ud for, at en meget stor del af almindelige parcelhuse og sommerhuse kommer ind under reglerne om særlig indkomstskat, fordi jorden bliver opvurderet i forhold til bygningerne.

Jeg kan være enig med forslagsstillerne i, at det kan være hensigtsmæssigt, når vi kender resultatet af 16. alm. vurdering, da at se på, om der er foretaget en forskydning imellem vurderingsgrundlaget for jorden og vurderingsgrundlaget for bygningerne, om der på grundlag af det faktiske resultat er basis for at foretage ændringer i den gældende bestemmelse.

Jeg kan i øvrigt sige, at det er et punkt, der har været overvejet i ministeriet, men statsskattedirektoratet har ikke på forhånd kunnet beregne, hvorledes forholdet mellem ejendomsværdier og grundværdier vil stille sig ved 16. alm. vurdering for de ejendomsgrupper, hvor problemet er aktuelt. Jeg har derfor ment, at dette emne bør ligge, indtil vi har et konkret udgangspunkt for en vurdering heraf.

Jeg vil gerne understrege, at min enighed